Քառասուներորդ համարի թաքնված պատմությունը — քսանութերորդ թիվը

Եզեկիել թիվ ինը

Jeff Pippenger
2026-08-22

Ըստ ներշնչման՝ երբ խոսքը վերաբերում է ներշնչմանը, «յուրաքանչյուր փաստ ունի իր նշանակությունը», և «յուրաքանչյուր սկզբունք ունի իր նշանակությունը»:

> «Աստվածաշունչը պարունակում է բոլոր այն սկզբունքները, որոնք մարդկանց անհրաժեշտ է հասկանալ, որպեսզի պատրաստվեն կա՛մ այս կյանքի, կա՛մ գալու կյանքի համար: Եվ այս սկզբունքները կարող են հասկացվել բոլորի կողմից: Ոչ ոք, ով ունի նրա ուսուցումը գնահատելու հոգի, չի կարող Աստվածաշնչից թեկուզ մեկ հատված կարդալ՝ առանց դրանից որևէ օգտակար միտք ստանալու: Սակայն Աստվածաշնչի ամենաարժեքավոր ուսուցումը չի ստացվում պատահական կամ անկապ ուսումնասիրությամբ: Նրա ճշմարտության մեծ համակարգն այնպես չէ ներկայացված, որ շտապող կամ անփույթ ընթերցողը կարողանա այն զանազանել: Նրա գանձերից շատերը թաքնված են մակերեսից շատ խոր, և կարող են ձեռք բերվել միայն ջանադիր քննությամբ և անդադար ջանքով: Այն ճշմարտությունները, որոնք կազմում են այդ մեծ ամբողջությունը, պետք է որոնվեն ու հավաքվեն՝ «այստեղ մի քիչ, այնտեղ մի քիչ»: Եսայիա 28:10»

> «Երբ այսպես քննված և միավորված լինեն, կպարզվի, որ դրանք կատարելապես հարմարեցված են միմյանց: Յուրաքանչյուր Ավետարան լրացնում է մյուսներին, յուրաքանչյուր մարգարեություն մյուսի բացատրությունն է, յուրաքանչյուր ճշմարտություն՝ որևէ այլ ճշմարտության զարգացումը: Հրեական կարգադրության նախատիպերը պարզաբանվում են Ավետարանով: Աստծո խոսքի մեջ յուրաքանչյուր սկզբունք ունի իր տեղը, յուրաքանչյուր փաստ՝ իր նշանակությունը: Եվ ամբողջական կառույցը՝ թե՛ մտահղացմամբ և թե՛ իրագործմամբ, վկայում է իր Հեղինակի մասին: Այդպիսի կառույց ոչ մի միտք, բացի Անսահմանի մտքից, չէր կարող ո՛չ պատկերացնել, ո՛չ էլ կերտել»: Կրթություն, 123.

Փաստն այն է, որ եբրայերեն «ereb boqer» արտահայտությունը Աստվածաշնչում հանդիպում է ութ անգամ: Այն մշտապես թարգմանվում է որպես «երեկո և առավոտ», բացառությամբ Դանիէլ 8:14-ի, որտեղ այն տրված է որպես «օրեր»: Ըստ ներշնչանքի՝ տասնչորսերորդ համարը «Ադվենտ հավատքի հիմքն ու կենտրոնական սյունն» է:

> «Այն Սուրբգրային խոսքը, որը բոլոր մյուսներից առավել եղել էր և՛ ադվենտիստական հավատի հիմքը, և՛ նրա գլխավոր սյունը, այս հայտարարությունն էր. «Մինչեւ երկու հազար երեք հարյուր երեկոներ ու առավոտներ, ապա սրբարանը պիտի մաքրվի»: [Դանիէլ 8:14.]» Մեծ պայքարը, 409:

Ուստի փաստն այն է, որ այդ համարում եղած «օրերը» յոթ անգամների ութերորդ դեպքն են, երբ գործածված է այդ եբրայական արտահայտությունը: Եվ Աստծո մարգարեական առաջնորդության աստվածաշնչյան երևույթը, որով առաջնորդվել էին Թագավոր Հակոբի տարբերակի թարգմանիչները, նպատակադրված կերպով կապեց ութների՝ յոթից լինելու աստվածաշնչյան հանելուկը այն համարի հետ, որը ներկայացնում է ութերորդ գլխի երկու տեսիլքներից մեկը: Ութերորդ գլխում «տեսիլք» թարգմանված բառերից մեկը եբրայական «chazon» բառն է, իսկ մյուսը՝ «mareh»: «Mareh»-ը նշանակում է երևում, և «mareh» տեսիլքը Քրիստոսի երևման տեսիլքն է Աստծո մարգարեական Խոսքի մեջ: Դանիել 8:14-ի «mareh» տեսիլքը ցույց է տալիս, որ Քրիստոսը պետք է երևար և հանկարծ գար Իր տաճարը 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին: Այս բոլոր ճշմարտությունները փաստեր են, և դրանք իրենց նշանակությունն ունեն այն համարի նկատմամբ, որը կենտրոնական սյունն է, և այդ կենտրոնական սյունը վարդապետություն կամ մարգարեություն չէ, որ կատարվեց 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին. փաստն այն է, որ այդ համարը Քրիստոսն է՝ կենտրոնական սյունը:

> «Այդ հուսալքության վիճակում ես մի երազ տեսա, որը խոր տպավորություն գործեց իմ մտքի վրա: Երազում տեսա մի տաճար, դեպի որը շատ մարդիկ էին հորդում: Միայն նրանք, ովքեր ապաստան կգտնեին այդ տաճարում, կփրկվեին, երբ ժամանակը փակվեր. բոլոր նրանք, որ դրսում կմնային, հավիտյանս կորած պիտի լինեին: Դրսում գտնվող բազմությունները, որոնք շրջում էին իրենց զանազան ճանապարհներով, ծաղրում ու ծանակի էին ենթարկում նրանց, ովքեր մտնում էին տաճար, և ասում էին նրանց, թե այս փրկության ծրագիրը խորամանկ խաբեություն է, և որ, իրականում, խուսափելու համար ամենևին էլ ոչ մի վտանգ չկա: Նրանք նույնիսկ ոմանց բռնում էին, որպեսզի արգելեն նրանց շտապել ներս՝ պարիսպների սահմաններում:»
>
> «Ծաղրի ենթարկվելու վախից ես լավագույնը համարեցի սպասել, մինչև բազմությունը ցրվեր, կամ մինչև կարողանայի նրանց կողմից աննկատ ներս մտնել: Բայց մարդկանց թիվը, պակասելու փոխարեն, ավելանում էր, և ուշանալու վախից ես շտապով դուրս եկա տնից ու ճեղքեցի ամբոխը: Իմ տագնապի մեջ, երբ ձգտում էի հասնել տաճարին, ես ոչ նկատում էի, ոչ էլ ուշադրություն դարձնում այն բազմությանը, որ շրջապատում էր ինձ:»
>
> «Շինությունը մտնելուն պես ես տեսա, որ այդ վիթխարի տաճարը հենված էր մի ահագին սյան վրա, և դրան կապված էր մի գառ՝ ամբողջովին խեղված ու արյունոտ: Այնտեղ ներկա եղածներս, թվում էր, գիտեինք, որ այս գառը պատռվել ու խոցվել էր մեր պատճառով: Բոլոր նրանք, ովքեր մտնում էին տաճար, պետք է ներկայանային նրա առջև և խոստովանեին իրենց մեղքերը: Գառի անմիջապես առջև բարձրացված աթոռներ կային, որոնց վրա նստած էր մի խումբ՝ շատ երջանիկ տեսքով: Երկնքի լույսը, թվում էր, շողում էր նրանց դեմքերի վրա, և նրանք փառաբանում էին Աստծուն ու երգում ուրախ երախտագիտության երգեր, որոնք նման էին հրեշտակների երաժշտությանը: Սրանք այն մարդիկ էին, որ եկել էին գառի առջև, խոստովանել էին իրենց մեղքերը, ստացել էին ներում, և այժմ ուրախ ակնկալիքով սպասում էին որևէ ցնծալի իրադարձության:»

> «Նույնիսկ այն բանից հետո, երբ ես մտել էի շենքը, վախ եկավ ինձ վրա, և ամոթի զգացում, թե ես պետք է խոնարհվեմ այս մարդկանց առջև. բայց թվում էր, թե հարկադրված էի առաջ շարժվել, և դանդաղորեն ճանապարհ էի բացում դեպի սյան շուրջը, որպեսզի կանգնեմ գառան առջև, երբ հնչեց փողը, տաճարը ցնցվեց, հաղթության աղաղակներ բարձրացան հավաքված սրբերի միջից, ահարկու պայծառություն լուսավորեց շենքը, ապա ամեն ինչ թաթախվեց խիստ խավարի մեջ։ Երանելի ժողովուրդը պայծառության հետ բոլորովին անհետացել էր, և ես մնացել էի մենակ՝ գիշերվա անձայն սարսափի մեջ։
>
> «Ես արթնացա հոգեկան տանջանքի մեջ և հազիվ կարողացա ինձ համոզել, որ երազ տեսած լինեի։ Ինձ թվում էր, թե իմ դատավճիռը վճռված էր, և որ Տիրոջ Հոգին լքել էր ինձ՝ այլևս երբեք չվերադառնալու համար»։ Experience and Teachings, 24, 25.

Այժմ մենք փորձության ենք ենթարկվում այն հարցում, թե արդյոք պիտի մտնենք տաճար և ապա խոստովանենք մեր մեղքերը ու ստանանք Նրա արդարացման օրհնությունը։ Տաճար մտնելու այս վերջին կոչը շրջապատված է խոչընդոտներով՝ մեր անձնական մուտքը կանխելու համար, սակայն եթե այժմ երկմտենք, «կմնանք միայնակ գիշերվա լուռ սարսափի մեջ»։ Բայց սա իմ միակ միտքը չէ։

Այս կարևորագույն համարը միտումնավոր շեշտադրվեց՝ ներառելով «օրեր» բառով արտահայտվող տարբերակումը, որն իր մեջ կրում է մարգարեական այն առեղծվածը, որ ութը յոթից է, ինչը հարյուր քառասունչորս հազարի կնքման ժամանակաշրջանի անիվներից մեկն է։ Կնքման ժամանակաշրջանում աստվածաշնչյան մարգարեության վեցերորդ թագավորության բողոքական եղջյուրն ու հանրապետական եղջյուրը երկուսն էլ կիրականացնեն այն առեղծվածը, որ ութերորդը յոթից է։ 1989 թվականին սկսված վախճանի ժամանակից ի վեր պաշտոնավարած ութ նախագահներից Թրամփը դարձավ վեցերորդ թագավորության վեցերորդ թագավորը, իսկ երկրորդ ժամկետով ընտրվելուց հետո դարձավ այն ութերորդը, որը յոթից է։ Երբ Միացյալ Նահանգները կրկնեն 313 թվականի Միլանի հրովարտակը, հարյուր քառասունչորս հազարի լաոդիկեական շարժումը կդառնա հարյուր քառասունչորս հազարի փիլադելփիական շարժումը։ Կնքման ժամանակաշրջանն ավարտվում է կիրակնօրյա օրենքով, երբ պապականության մահացու վերքը բուժվում է, և այդպիսով նա իրականացնում է Հայտնության տասնյոթերորդ գլխի առեղծվածը՝ որպես այն ութերորդը, որը յոթից է։ Մեկ փաստ, որը ներկայացված է եբրայերեն մեկ բառակապակցությամբ՝ որպես անգլերեն մեկ բառ, դատաստանի սկիզբը մատնանշող համարը ներմուծում է հարյուր քառասունչորս հազարի կնքման ժամանակաշրջանում դատաստանի ավարտը մատնանշող համարի մեջ։

Յուրաքանչյուր փաստ իր տեղն ունի, և Նոր Կտակարանում միայն մեկ արտահայտություն կա, որում գործածվում է մի «թիվ» անգամ մեկ այլ «թիվ» տեսքով թվային կառուցվածք, իսկ Հին Կտակարանում՝ միայն երկուսը։ «Թվային կառուցվածքի» ալֆան Ծննդոց գրքում է։

> Եթե Կայենը յոթնապատիկ պիտի վրէժխնդիր լինի, ապա Լամեքը՝ ճշմարիտ, յոթանասուն և յոթնապատիկ։ Ծննդոց 4:24.

Օմեգայի «թվային կառուցվածքը» գտնվում է Մատթեոսում։

> Այն ժամանակ Պետրոսը մոտեցավ Նրան ու ասաց. «Տե՛ր, քանի՞ անգամ իմ եղբայրը մեղանչի իմ դեմ, և ես ներեմ նրան. մինչև յո՞թ անգամ»։ Յիսուսը նրան ասաց. «Չեմ ասում քեզ՝ մինչև յոթ անգամ, այլ՝ մինչև յոթանասուն անգամ յոթ»։ Մատթեոս 18:21, 22.

Այս հատվածները Աստվածաշնչում ներկայացնում են առաջին և վերջին դեպքը, երբ մի թիվը նշված է որպես մեկ այլ թվով բազմապատկվելիք։ Թվեր շատ կան, սակայն Ծննդոցքի ալֆան և Մատթեոսի օմեգան ունեն միևնույն թվային կառուցվածքը, և դրանք գործածում են նույն երկու թվերը՝ «յոթ» և «յոթանասուն»։

Ալֆայի և օմեգայի միջև՝ միջնամասում, այս թվային կառուցվածքը հանդիպում է միայն մեկ այլ տեղում՝ Ղևտական գրքի քսանհինգերորդ գլխում։ Այնտեղ երկու թվերը ոչ թե «յոթ» և «յոթանասուն» են, այլ «յոթ անգամ յոթ տարի»։

> Եվ դու պիտի հաշվեցնես քեզ համար յոթ շաբաթ տարի, յոթ անգամ յոթ տարի, և յոթ շաբաթ տարիների ժամանակահատվածը քեզ համար պիտի լինի քառասունինը տարի։ Ղևտական 25:8.

Միջին թվային կառուցվածքում կրկին կիրառվում է «յոթ» թիվը, բայց ոչ «յոթանասուն» թիվը։ Այն հատվածը, որում գտնվում է այս կառուցվածքը, պարունակում է օրհնություն՝ հնազանդության համար, ինչպես նաև անեծք՝ անհնազանդության համար։ Ստրուկների ազատ արձակման և հողի վերադարձի օրհնությունները հակադրվում են Ղևտական գրքի քսանվեցերորդ գլխում չորս անգամ հիշատակվող յոթնապատիկ անեծքին։ Օրհնությունը ներառում էր Տիրոջ կողմից ապրուստի ապահովումը հողի հանգստի տարիներին և կրկնակի օրհնություն՝ հոբելյանական տարում, իսկ քսանվեցերորդ գլխի անեծքը օրհնության հակադիր կողմն է այդ երկու գլուխների ուխտային նախազգուշացման մեջ։

Միջին թվային կառուցվածքը հանդիպում է Ղևտական 25:8-ում («յոթ անգամ յոթ տարի»)։ Այն անմիջապես զուգորդվում է Ղևտական 26-րդ գլխում չորս անգամ կրկնվող «յոթնապատիկ» դատաստանի հետ։ Այսպիսով, միջին թվային կառուցվածքը ներկայացնում է թե՛ օրհնություն, թե՛ անեծք՝ Ղևտական գրքում կազմելով կրկնակի վկայություն։ Հոբելյանական տարվա օրհնության կամ անեծքի թվային կառուցվածքը դրված է Ղամեքի դատաստանի և Հիսուսի կողմից փորձաշրջանի սահմանի մատնանշման միջև։ Երեքը միասին մատնանշում են փորձաշրջանի մի սահման, որի լրանալուն պես ի հայտ կգան օրհնված մի դաս և անիծված մի դաս։ Ալֆան և օմեգան, որոնք ներկայացնում են առաջին և երրորդ հրեշտակների պատգամները, չորս հարյուր իննսուն թիվը մատնանշում են որպես փորձաշրջանի խորհրդանիշ։ Երբ սա համադրվում է հոբելյանական տարվա անեծքի կամ օրհնության հետ, փաստերը կարևորություն են ստանում, երբ մոտենում ենք Եզեկիելի գրքի առաջին գլխի առաջին համարի ուսումնասիրությանը, որը Եզեկիելին ներկայացնում է տասնյոթերորդ հոբելյանական շրջափուլի երեսուներորդ տարում։

Այդ հոբելյանական շրջափուլն ավարտվեց մ.թ.ա. 573 թվականի հոկտեմբերի 22-ին և նախապատկերում էր ոչ միայն 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ը, այլև մոտալուտ կիրակնօրյա օրենքը: Եզեկիելը կանգնած էր տաճարում՝ խորհրդանշելով հարյուր քառասունչորս հազարին, որոնք դատաստանի ավարտին հավատով մտել են Սրբություն Սրբոց, ինչպես որ հավատարիմները մտան 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ից հետո: Աչքաթող անել այն «փաստը», թե մարգարեական պատմության որ կետում է գտնվում Եզեկիելը առաջին գլխի առաջին համարում, նշանակում է կորցնել սեփական «կողմնորոշումը»:

Քոբար գետի մոտ հայտնված Տիրոջ փառքը տեսնելուց հետո Եզեկիելը մինչև հողը խոնարհվում է, ինչպես խոնարհվեցին Դանիելը, Եսային և Հովհաննեսը: Այնուհետև այս չորս օրինակներն էլ ներկայացնում են այն մարդկանց օծման տարրերը, որոնք պետք է պատգամը հաղորդեն մի եկեղեցու, որը չի տեսնելու և չի լսելու:

Եզեկիելի գրքում կան վեց ամսաթվեր, որոնք առնչվում են Երուսաղեմին: Նախկինում մենք անդրադարձել ենք առաջին և վերջին ամսաթվերին, որոնք նշված են առաջին գլխի առաջին և երկրորդ համարներում, ապա՝ քառասուներորդ գլխի առաջին համարում: Ես անդրադարձել եմ ութերորդ գլխի առաջին համարում նշված երկրորդ ամսաթվին, սակայն միայն դրա խորհրդանշական ներկայացման տեսանկյունից՝ առանց այն կապակցելու Երուսաղեմի պաշարման և կործանման հետ, իսկ ամբողջ գիրքը պտտվում է այդ առանցքի շուրջ: Երուսաղեմը կործանվեց մ.թ.ա. 586/585 թվականի վերջում: Եվ Եզեկիել 33:21-ում մի փախստական է գալիս Երուսաղեմի անկման լուրով:

> Եվ եղավ մեր գերության տասներկուերորդ տարում, տասներորդ ամսին, ամսվա հինգերորդ օրը, որ Երուսաղեմից փախած մեկը եկավ ինձ մոտ՝ ասելով. «Քաղաքը խոցված է»: Եվ Տիրոջ ձեռքը երեկոյան ինձ վրա էր, նախքան փախածի գալը. և Նա բացել էր իմ բերանը, մինչև որ նա առավոտյան եկավ ինձ մոտ. և իմ բերանը բացվեց, և ես այլևս համր չէի: Եզեկիել 33:21, 22.

Քաղաքը զարկվեց տասներկուերորդ տարում, և ապա Եզեկիելը ազատ էր խոսելու իր իսկ կամքով: Եզեկիելի ութերորդ գլխի տեսիլքը եղել էր վեցերորդ տարում, այսպիսով՝ մոտավորապես վեց տարի առաջ, քան քաղաքը զարկվեց:

> Եվ եղավ վեցերորդ տարում, վեցերորդ ամսում, ամսվա հինգերորդ օրը, երբ ես նստած էի իմ տանը, և Հուդայի ծերերը նստած էին իմ առաջ, որ այնտեղ Տեր Աստծու ձեռքն ընկավ ինձ վրա: Եզեկիել 8:1.

Հաջորդ՝ յոթերորդ տարում, երեցները դիմեցին Եզեկիելին՝ Տիրոջը հարցում անելու համար:

> Եվ եղավ յոթերորդ տարում, հինգերորդ ամսում, ամսվա տասներորդ օրը, որ Իսրայելի ծերերից ոմանք եկան Տիրոջից հարցնելու և նստեցին իմ առջև: Եզեկիել 20:1

Այնուհետև իններորդ տարում սկսվեց մեկուկես տարի տևած պաշարումը:

> Եվ դարձյալ իններորդ տարում, տասներորդ ամսում, ամսվա տասներորդ օրը, Տիրոջ խոսքը եկավ ինձ՝ ասելով. «Մարդու՛ որդի, գրի՛ր քեզ համար այս օրվա անունը, հենց այս նույն օրվա. Բաբելոնի արքան հենց այս նույն օրը կանգնեց Երուսաղեմի դեմ»: Եզեկիել 24:1, 2.

Այս թվականներից յուրաքանչյուրը ներկայացնում է վերջին օրերի որոշակի ուղենիշներ, քանի որ Պողոսն ասում է, որ հին Իսրայելն օրինակ է նրանց համար, ովքեր ապրում են աշխարհի վախճանի ժամանակ։

> Այս ամենը նրանց պատահեց որպես օրինակներ, և գրվեց մեր խրատության համար, որոնց վրա հասել են աշխարհի վախճանները։ Ուրեմն ով կարծում է, թե կանգուն է, թող զգույշ լինի, որ չընկնի։ Ա Կորնթացիս 10:11, 12.

Երուսաղեմին վերաբերող բոլոր վեց թվականները գտնվում են առաջին գլխի առաջին համարում հիշված առաջին թվականի և քառասուներորդ գլխի առաջին համարում գտնվող վերջին թվականի միջև։ Այդ երկու թվականները նշանավորում են առաջին գլխի հինգերորդ տարին, որը մ.թ.ա. 592 թվականն էր, և քառասուներորդ գլխի քսանհինգերորդ տարին, որը մ.թ.ա. 573 թվականն էր։ «Տող առ տող» մակարդակում Եզեկիելը ունի մի տող Եգիպտոսի համար, որի մեջ ներառված է նաև Տյուրոսի հիշատակումն, և մի տող՝ Երուսաղեմի համար։ Եգիպտոսի տողն ունի յոթ ուղղակի սահմանանիշներ (երբ Տյուրոսը ներառվում է), իսկ Երուսաղեմն ունի վեց։ Այս երկու տողերի հետ են Հոսիայի տողը և տասնյոթերորդ Հոբելյանական շրջանը։ Սակայն այն տողը, որը ներկայացված է առանց ուղղակի թվականի, գտնվում է չորրորդ գլխում, և չորրորդ գլխի տողը կրում է այն մի քանի անիվներից մի քանիսը, որ Եզեկիելը տեսավ, երբ նայեց Ամենասուրբ Վայրը։ Այն նաև ծանրաբեռնված է մի քանի խորհրդանշական ճշմարտություններով։

430

Չորս հարյուր երեսուն թիվը ներկայացնում է հավիտենական ուխտը, և Եզեկիել մարգարեի գրքի չորրորդ գլխում Եզեկիելը Տիրոջ կողմից գործադրվում է որպես կենդանի առակ՝ մի առակ, որը ներառում է չորս հարյուր երեսուն թիվը։

> Եվ դու, մարդո՛ւ որդի, վերցրու քեզ համար մի աղյուս և դիր այն քո առաջ, ու նրա վրա պատկերիր քաղաքը՝ Երուսաղեմը։ Եվ պաշարում հաստատիր նրա դեմ, և նրա դեմ ամրոց շինիր, և նրա դեմ հողաթումբ բարձրացրու. բանակն էլ դիր նրա դեմ, և շուրջանակի խոյահար մեքենաներ կանգնեցրու նրա դեմ։ Եվ դու վերցրու քեզ համար մի երկաթե թավա և այն դիր որպես երկաթե պատ քո և քաղաքի միջև. և քո երեսը դարձրու նրա դեմ, և նա պիտի պաշարված լինի, և դու պիտի պաշարես նրան։ Սա նշան պիտի լինի Իսրայելի տան համար։ Դու էլ պառկիր քո ձախ կողքի վրա և Իսրայելի տան անօրենությունը դրա վրա դիր. այն օրերի թվի համեմատ, որքան օր պառկած պիտի լինես դրա վրա, պիտի կրես նրանց անօրենությունը։ Որովհետև ես քեզ վրա դրել եմ նրանց անօրենության տարիները՝ ըստ օրերի թվի՝ երեք հարյուր իննսուն օր. այսպես պիտի կրես Իսրայելի տան անօրենությունը։ Եվ երբ դրանք լրացնես, դարձյալ պառկիր քո աջ կողքի վրա, և պիտի կրես Հուդայի

> տան անօրենությունը քառասուն օր. յուրաքանչյուր օրը քեզ համար մեկ տարվա փոխարեն եմ սահմանել: Ուստի քո երեսը դարձրու դեպի Երուսաղեմի պաշարումը, և քո բազուկը մերկացված պիտի լինի, և պիտի մարգարեանաս նրա դեմ: Եվ ահա, ես կապանքներ պիտի դնեմ քեզ վրա, և դու չպիտի շրջվես մի կողքից մյուսը, մինչև որ ավարտես քո պաշարման օրերը: Եզեկիել 4:1–8:

Երուսաղեմի պաշարումը, ինչպես պատկերված է Եզեկիելի կողմից, «նշան» է, ճիշտ այնպես, ինչպես Երուսաղեմի դեմ Կեստիոսի կողմից մ.թ. 66 թվականին բերված պաշարումն էր: Մեկնաբանելով, թե ինչպես Հիսուսը մատնանշեց Երուսաղեմի կործանումը, Քույր Ուայթը հայտնում է մեզ, որ Երուսաղեմի կործանման «ուղղակի» կատարումը վերջին օրերում է: Երկու վկաների վրա եկած կործանման նշանը, որոնք ներկայացված են Նաբուքոդոնոսորով և Կեստիոսով, ցույց է տալիս, որ պաշարման նշանը մոտեցող կիրակնօրյա օրենքի նշանն է:

Մի օր՝ մեկ տարվա փոխարեն

Քննարկվող հատվածում մենք տեսնում ենք նաև առաջին և երկրորդ հրեշտակների պատգամների հիմնարար շարժման մեջ մարգարեությունների մեկնաբանության՝ Ուիլյամ Միլլերի գլխավոր կանոնին վերաբերող աստվածաշնչյան օմեգա հղումը: «Մեկ օր՝ մեկ տարի» սկզբունքի ալֆան նաև օմեգա խորհրդանիշ էր, քանի որ «մեկ օր՝ մեկ տարի» սկզբունքի ալֆան Թվոց գրքում ներկայացվել էր որպես տասներորդ և վերջին փորձություն, որը Իսրայելը չհաղթահարեց՝ դրանով իսկ իր վրա մահ բերելով անապատում՝ անապատային դեգերումների քառասուն տարիների ընթացքում:

> Եվ ձեր որդիները քառասուն տարի պիտի թափառեն անապատում և պիտի կրեն ձեր պոռնկությունները, մինչև ձեր դիակները սպառվեն անապատում: Այն օրերի թվի համեմատ, որոնց ընթացքում քննեցիք երկիրը՝ քառասուն օր, յուրաքանչյուր օրվա դիմաց մեկ տարի, պիտի կրեք ձեր անօրենությունները՝ քառասուն տարի, և պիտի ճանաչեք իմ խոստումը խախտելը: Ես՝ Տերս, ասել եմ. անպատճառ այս պիտի անեմ ամբողջ այս չար ժողովքին, որ հավաքվել է իմ դեմ. այս անապատում նրանք պիտի սպառվեն, և այնտեղ պիտի մեռնեն: Թվոց 14:33–35.

Պետք է հասկանալ և մեր քննության առարկա հատվածի նկատմամբ կիրառել այն մարգարեական հետևությունները, որոնք բխում են նրանից, որ «մեկ օր՝ մեկ տարվա դիմաց» սկզբունքը բացահայտվում է Կարմիր ծովի անցումով սկսված փորձության տասնափուլ գործընթացի վերջին ապստամբության ժամանակ, և որ նույն սկզբունքը կրկին հռչակվում է, երբ Երուսաղեմը պիտի պաշարվի և կործանվի, ինչպես նաև այն բանի նշանակությունը, որ «պաշարումը» «նշանն» է:

Պատմության այն գիծը, որ միավորվում է Երուսաղեմի «պաշարումը» որպես նշան կիրառելիս, պետք է ճանաչվի, որովհետև այն, այսպես ասած, դառնում է «առանցք», և փոխաբերական իմաստով պաշարման նշանին բազմաթիվ շառավիղներ են միանում: Պաշարման նշանը, թերևս, Եզեկիելում ամենակարևոր հատվածն է, և այդ նշանը թույլ է տալիս Հուդայի ցեղի Առյուծին կատարելություն դուրս բերել այն բանից, ինչը սկզբում Եզեկիելին երևաց որպես խառնաշփոթություն: Պաշարման «նշանը», մեկ տարվա՝ մեկ

օրվա սկզբունքը, և այն մարգարեական գծերը, որոնք միավորվում են պաշարման միջոցով, պետք է դիտարկվեն այն համատեքստում, որ չորս հարյուր երեսունը ներկայացնում է հավիտենական ուխտը։

Ուխտը

> Եվ Նա ասաց Աբրամին. «Ստույգ իմացիր, որ քո սերունդը օտար պիտի լինի մի երկրում, որը նրանցը չէ, և պիտի ծառայեն նրանց. և նրանք պիտի չարչարեն նրանց չորս հարյուր տարի»։ Ծննդոց 15:13.

Տերն Աբրահամի հետ ուխտ կնքեց երեք փուլից բաղկացած մի գործընթացով, և այդ երեք փուլերից առաջինը ներառում էր մարգարեությունն այն մասին, որ Աբրահամի սերունդները չորս հարյուր տարի գերության մեջ էին լինելու Եգիպտոսում։ Երկրորդ փուլում Աբրահամին տրվեց թլփատության ծեսը, իսկ երրորդ փուլը Մորիա լեռան վրա Իսահակի զոհաբերությունն էր։ Չորս հարյուր տարին նշվեց այն երեք փուլերի ալֆայում, որոնց միջոցով Տերն ընտրյալ ժողովուրդ կազմավորեց և նրա հետ ուխտ կնքեց։ Ուխտի այդ ընտրյալ ժողովուրդը 34 թվականին՝ Ստեփանոսի քարկոծման ժամանակ, ամուսնալուծվեց Աստծուց, և դրանից հետո Պողոսը՝ հեթանոսների ընտրյալ առաքյալը, այդ չորս հարյուր տարին ներկայացրեց որպես — չորս հարյուր երեսուն տարի։

> Եվ այս եմ ասում. չորս հարյուր երեսուն տարի հետո տրված օրենքը չի կարող չեղյալ համարել Աստծու կողմից Քրիստոսով նախապես հաստատված ուխտը և այդպիսով խոստումն ուժից զրկել։ Գաղատացիներ 3:17։

Ուխտը խորհրդանշող թիվը չորս հարյուր երեսունն է, սակայն երկու վկաները՝ Աբրամն ու Սողոսը, որոնք երկուսն էլ անվանափոխվեցին՝ համապատասխանաբար կոչվելով Աբրահամ և Պողոս, մատնանշում են երկու առանձին ժամանակահատվածներ, որոնք միասին կազմում են չորս հարյուր երեսուն ընդհանուր թիվը։ Երբ Աստված փոխում է որևէ հոգու անունը, դա այդ հոգու և Աստծու միջև ուխտային հարաբերության խորհրդանիշն է։ Հետևաբար, չորս հարյուր երեսուն տարին երկու առանձին թվերի գումարումից ստացվող գումար է, ինչպես Աբրահամի չորս հարյուրի և Պողոսի հավելած երեսունի դեպքում։ Եզեկիելը երեք հարյուր իննսուն օր պառկած մնաց իր ձախ կողքի վրա, ապա՝ քառասուն օր իր աջ կողքի վրա՝ մատնանշելով երկու թիվ, որոնց ընդհանուր գումարը չորս հարյուր երեսուն է։

Ծննդոց գրքի տասնմեկերորդ գլխում մահվան ուխտը, որ ջրհեղեղից անմիջապես հետո հաստատվեց Նեբրովթի ապստամբության միջոցով, ցույց է տալիս երկու ուխտերի միջև եղած տարբերությունը։ Բաբելոնի աշտարակի բաղադրիչները վկայում են սատանայական «փրկիր ինքդ քեզ» ուխտի ժողովրդի մասին, որոնք պիտի դատապարտվեին և ցրվեին։ Նույն գլխում Եբերի ծնունդով ներկայացվում է Եբրայեցիների տոհմաբանությունը՝ նշանավորելով ընտրյալ ժողովրդի սկիզբը, որը պետք է ներկայացներ կյանքի ուխտը՝ ի հակադրություն Նեբրովթի մահվան ուխտի։

> Եբերը ապրեց երեսունչորս տարի և ծնեց Փաղեկին. և Եբերը, Փաղեկին ծնած լինելուց հետո, ապրեց չորս հարյուր երեսուն տարի և ծնեց որդիներ ու դուստրեր: Եվ Փաղեկը ապրեց երեսուն տարի և ծնեց Ռագաւուին: Ծննդոց 11:16–18.

Ծննդոց գրքի տասներորդ գլխում առաջին անգամ հիշատակվում են Եբերն ու Փաղեգը:

> Եբերին ծնվեցին երկու որդիներ. մեկի անունը Փեղեգ էր, որովհետև նրա օրերում երկիրը բաժանվեց, և նրա եղբոր անունը Յոկտան էր: Ծննդոց 10:25:

Փելեգ նշանակում է բաժանում կամ ճեղքում, և Փելեգի օրերում ուխտի ժողովրդի երկու դասերի բաժանումը նշանավորվում է Բաբելոնի աշտարակի պատմությամբ և Նեբրովթի ապստամբությամբ: Եբերը ապրեց չորս հարյուր վաթսունչորս տարի, սակայն Փելեգի (բաժանում) ծնվելուց հետո նա ապրեց չորս հարյուր երեսուն տարի: Ամեն մի փաստ ունի իր նշանակությունը, և չորս հարյուր երեսունը այն թիվն է, որ Պողոսը վերագրում է Աբրահամի ուխտի մարգարեությանը: Թեև չորս հարյուր երեսուն թիվը նույնացվում է Եբերի կյանքի հետ Փելեգի ծնունդից հետո, նրա կյանքի առաջին երեսունչորս տարին արտահայտված է որպես «չորս և երեսուն տարի», որն, իհարկե, երեսունչորս տարի է, սակայն այդ երեսունչորս տարիների պարզ արտահայտության մեջ այն կարդացվում է «չորս» և «երեսուն» (430): Ապա եկավ չորս հարյուր երեսունը, ապա Փելեգի կյանքի առաջին արտահայտությունն է՝ «երեսուն»:

Եբերը «եբրայեցի» անվան արմատն է, և սա եբրայեցիների առաջին հիշատակումն է, որոնք պիտի լինեին ուխտի ընտրյալ ժողովուրդը: Եբեր նշանակում է «անցնել մյուս կողմը», և այսպիսով նա նախատիպում է ուխտի ժողովրդին, որը երկրից անցնում է դեպի նոր երկիր, ինչպես Աբրահամի զավակներն արեցին, երբ Կարմիր ծովն անցան դեպի Ավետյաց երկիրը: Քառասուն տարվա անապատային թափառումը խոչընդոտեց այդ անցումը, բայց քառասուն տարիների ավարտին նրանք Հորդանանն անցան դեպի Ավետյաց երկիրը՝ այսպիսով նախատիպելով Աստծու ժողովրդի վերջնական անցումը: Փաղեկը ներկայացնում է այն պատմական ժամանակը, երբ մարդկության բաժանումը երկու ուխտի ժողովուրդների առաջին անգամ տեղի ունեցավ Նեբրովթի աշտարակի մոտ: Նեբրովթի մահվան ուխտի խորհրդանիշը խառնակությունն է, իսկ եբրայական կյանքի ուխտի խորհրդանիշը Եբերի կյանքի բաժանումից առաջ եղած չորս հարյուր երեսուն տարիներն են, այն բաժանումից, որ ներկայացված է Փաղեկով: «Փաղեկ» անունը նաև նշում է խորհրդանշական թվաբանական մի ճշմարտություն, որովհետև Եբերի չորս հարյուր երեսուն տարիները բաժանվում են երկու թվի, և Փաղեկը ներկայացնում է չորս հարյուրի տարբերակումը երեսուն թվից:

Չորս հարյուր երեսունը բաղկացած է երկու մասից: Աբրահամի ուխտի չորս հարյուր տարիները՝ Պողոսի կողմից նշված հավելյալ երեսուն տարիների հետ միասին: Գիտության աճը, որ առաջ է բերում Աստծո ժողովրդի վերջնական վերածնունդը, ներկայացված է Դանիելի տասներկուերորդ գլխում, որտեղ հավիտենական ուխտի երկմաս խորհրդանիշը հստակորեն նույնացվում է, և այն ներկայացվում է 9/11 համարներում:

> Եվ նա ասաց. Գնա՛ քո ճանապարհով, Դանիե՛լ, որովհետև այս խոսքերը փակված և կնքված են մինչև վերջի ժամանակը։ Շատերը պիտի մաքրվեն, պիտի սպիտականան և պիտի փորձվեն, բայց ամբարիշտները պիտի ամբարշտանան, և ամբարիշտներից ոչ ոք պիտի չհասկանա, մինչդեռ իմաստունները պիտի հասկանան։ Եվ այն ժամանակից, երբ մշտական զոհը պիտի վերացվի, և ավերակության պղծությունը պիտի հաստատվի, պիտի լինի հազար երկու հարյուր իննսուն օր։ Դանիել 12:9–11.

Կնիքի վերջնական բացումը, որը սկիզբ է դնում տասներորդ համարում «կմաքրվեն, կսպիտականան և կփորձվեն» բառերով ներկայացված փորձության եռաստիճան գործընթացին, կապված է հազար երկու հարյուր իննսուն տարիների հետ։ Այս համարի վերաբերյալ ռահվիրաների ըմբռնումն այն է, որ 508 թվականին հեթանոսության դիմադրության վերացումը սկիզբ դրեց երեսնամյա մի գործընթացի, որը 538 թվականին հանգեցրեց պապականության հաստատմանը՝ որպես աստվածաշնչյան մարգարեության հինգերորդ թագավորության, որն այնուհետև իշխեց որպես աստվածաշնչյան մարգարեության հինգերորդ թագավորություն մինչև 1798 թվականին հազար երկու հարյուր վաթսուն տարիների ավարտը։ 508-ից մինչև 538 թվականն ընկած երեսուն տարիները Պողոսը Թեսաղոնիկեցիներին ուղղված երկրորդ թղթում ներկայացնում է նաև որպես «նախ տեղի ունեցող հավատուրացություն»։

2 Թեսաղոնիկեցիների մեջ թեման հեթանոսական Հռոմի և պապական Հռոմի՝ մարգարեության համապատասխանաբար չորրորդ և հինգերորդ թագավորությունների փոխհարաբերությունն է։ Հենց Թեսաղոնիկեցիների այս գլխում էր, որ Ուիլյամ Միլլերը հայտնաբերեց, թե Դանիելի գրքի «ամենօրյա»-ն ներկայացնում էր հեթանոսական Հռոմը, և Միլլերը հետագայում նաև հայտնաբերեց, որ Դանիելում «ամենօրյա»-ն միշտ ներկայացվում էր պղծության կամ ամայացման հանցանքի հետ կապված։ Դանիելի գրքում ամայացման պղծությունն ու ամայացման հանցանքը ներկայացնում են այն, ինչ Հովհաննեսը Հայտնության գրքում նույնականացնում է որպես գազանի պատկերը և գազանի դրոշմը՝ համապատասխանաբար։

Ուիլյամ Միլլերը մարգարեությունների իր կիրառումների մեծ մասը, եթե ոչ բոլորը, հիմնում էր երկու ավերող զորությունների իր նույնականացման վրա։ Դրանցից մեկը ներկայացված է որպես «հանապազօրյան» (հեթանոսական Հռոմ), իսկ երկրորդ ավերող զորությունն արտահայտվում է երկու կերպ՝ որպես ավերող հանցանք (եկեղեցու և պետության միավորում), որը Հայտնության գրքում ներկայացված է որպես գազանի պատկեր (պապական մարգարեական կառույց), և որպես ավերածի պղծություն (արևի պաշտամունք), որը Հայտնության գրքում ներկայացված է որպես գազանի դրոշմ։ Միլլերը, որն աղվենտիզմի հիմքերի խորհրդանիշն է, իր առաջնային, հիմնարար ըմբռնումներից մեկը քաղել էր Թեսաղոնիկեցիներին ուղղված Բ թղթում Պողոսի ներկայացրածից։ Պողոսը պնդում է, որ Թեսաղոնիկեցիներին ուղղված Բ թղթի երկրորդ գլխում ներկայացված ճշմարտությունը չսիրողներն են, որ մատնվում են զորավոր մոլորության։

Դանիելի երեք համարների (Դանիել 12:9–11) խորհրդանշական մեկնաբանությունը վերջին օրերում չի կարող ներառել ժամանակի կիրառումը, քանի որ 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ից ի վեր մարգարեական ժամանակի կիրառումն այլևս վավեր չէ: 9/11 համարները ներկայացնում են երկու առանձին ժամանակաշրջան՝ երեսուն տարի և հազար երկու հարյուր վաթսուն տարի: Քառասուն և հազար երկու հարյուր վաթսուն թվերը երկուսն էլ մարգարեական անապատի խորհրդանիշներ են և մարգարեական առումով փոխարինելի են միմյանցով: Հետևաբար, հազար երկու հարյուր վաթսունը կարելի է հասկանալ որպես քառասուն, իսկ քառասունը չորս հարյուրի տասանորդն է: 9/11 համարները խորհրդանշում են հավիտենական ուխտի թիվը, որը ներկայացված է չորս հարյուրով (Աբրահամ)՝ երեսունի (Պողոս) հետ համակցությամբ: «Հազար երկու հարյուր վաթսուն» թվով ներկայացված «անապատը» համապատասխանում է «քառասունի անապատին», իսկ քառասունը չորս հարյուրի տասանորդն է: Երեսունը երեսուն է: Չորս հարյուր երեսունը ստացվում է չորս հարյուր թիվը երեսուն թվին գումարելով, իսկ Եզեկիելի չորրորդ գլխում այն ներկայացված է որպես երեք հարյուր իննսունը քառասուն թվին գումարելու արդյունք:

Տասներկուերորդ գլխի 9/11 համարները ներկայացնում են գլխում նշված երեք մարգարեական ժամանակաշրջանների միջինը, և դրանք խորհրդանիշ են հավիտենական ուխտի, որ վերջին օրերում բացկնքվում է: Չորս հարյուր երեսունի իմաստի բացկնքումը վերջին օրերում տեղի է ունենում Եզեկիելի չորրորդ գլխում:

Հուդայի ցեղի Առյուծն այժմ բացում է վերջնական նախազգուշացման պատգամի կնիքը նրանց համար, ովքեր հավատով Եզեկիելի, Հովհաննեսի, Դանիելի և Եսայիի հետ մտել են Սրբությունների Սրբությունը: Այդ ճշմարտությունը բացահայտվում է նրանց բարձրացմանը զուգընթաց, ովքեր ներկայացված են ոչ միայն որպես Իսրայելի վտարվածներ, այլև որպես հարյուր քառասունչորս հազարի դրոշ: Այդ ճշմարտությունը ներկայացվում է Աբրահամի չորս հարյուր տարիներով խորհրդանշվող ուխտի համատեքստում՝ Պողոսի երեսուն տարիներով խորհրդանշվող ուխտի հետ համատեղ: Այդ ճշմարտությունը շարադրված է Դանիելի տասներկուերորդ գլխի 9/11 համարներում, որոնք ներկայացնում են միլլերականների կողմից ճիշտ ըմբռնված երեք խորհրդանշական ժամանակաշրջաններից միջինը: Միջին 9/11 ճշմարտությունը, որի կնիքը բացվում է Դանիելի տասներկուերորդ գլխում, խորհրդանշվում է Եզեկիելի երեք հարյուր իննսուն օրերով և քառասուն օրերով: Այդ օրերը Եզեկիելին բացահայտվում են տասնյոթերորդ հոբելյանական շրջափուլի երեսուներորդ տարում, իսկ Եզեկիելը՝ որպես քահանա, ներկայացնում է երեք փորձություններից միջին փորձության մեջ գտնվող հարյուր քառասունչորս հազարի քահանայությունը:

Եզեկիելը տաճարի փորձության շրջանակում նշված է «չորրորդ ամսվա» «հինգերորդ օրը», որը միլլերականների պատմության մեջ նշանավորում էր այն յոթ ամիսների ճիշտ կեսը («միջնակետը»), որոնք սկսվեցին առաջին հիասթափությամբ՝ 1844 թվականի ապրիլի 19-ին, և ավարտվեցին նույն տարվա հոկտեմբերի 22-ին:

> «1844 թվականի ամռանը, այն ժամանակի միջև, երբ սկզբում կարծվում էր, թե 2300 օրերը պիտի ավարտվեն, և նույն տարվա աշնան միջև, որի վրա հետագայում

> պարզվեց, որ դրանք տարածվում էին, հռչակվեց պատգամը հենց Սուրբ Գրքի իսկ բառերով. «Ահա, Փեսան գալիս է»»: Մեծ պայքարը, 398:

1844 թվականի հուլիսի 21-ը գտնվում էր յոթ սրբազան ամիսների միջնակետում, և այդ օրը Սամուել Սնոուն Բոստոնի Թաբերնաքլում ներկայացնում էր իր Կեսգիշերային աղաղակի լուրը: Այնտեղ, առաջին անգամ հանրային ներկայացման ընթացքում, նա «հռչակեց հենց Սուրբ Գրքի իսկ բառերով. «Ահա, Փեսան գալիս է՛»»: Այժմ մենք խորհրդանշական իմաստով Եզեկիելի հետ կանգնած ենք Բոստոնի Թաբերնաքլում՝ քիչ առաջ այն պահից, երբ կեսգիշերային աղաղակի պատգամաբերների բարձրացումը պիտի տարածվի մակընթացային ալիքի պես: Դրոշի բարձրացման մարգարեական ընթացքը ներկայացված է Իսլամի մարգարեական գծում՝ Հայտնություն իններորդ գլխում: Եզեկիել չորրորդ գլուխը տալիս է երկրորդ վկային և նաև այդ երեք հարյուր իննսունմեկ տարվա և տասնհինգ օրվա մարգարեության եզրակացությունը, և նա այդ անում է չորրորդ գլխում:

Այս հարցերին կշարունակենք անդրադառնալ հաջորդ հոդվածում: